

در گفت و گو با پانا

آرش خاموشی: بازیگری کشف و شهود در مسیری پر پیچ و خم است

تهران (پانا) - آرش خاموشی می گوید بازیگری کشف و شهود در مسیری پر پیچ و خم است و با نگاهی کوتاه و گذرا به بازیگرهای مطرح و بزرگ دنیا و متوجه آن می شوید که بازیگران سال ها در حال آموزش بوده اند. زمانیکه بازیگر فکر کند که دیگر نیاز به آموزش ندارد کارش تمام است.

آرش خاموشی بازیگر تئاتر و سینما در گفت و گو با پانا، با اشاره به ویژگی‌های یک بازیگر گفت: «یکی از مهم‌ترین مشکلات حوزه بازیگری این است که حق بسیاری از بازیگران نادیده گرفته می‌شود و مهم‌ترین موضوع این است که آشوبی در سینما و تئاتر به وجود آمده، زیرا هیچ آموزش خاصی در این زمینه وجود ندارد و اصلاً معلوم نیست کسانی که آموزش بازیگری می‌دهند با هنرجویان کار می‌کنند یا نه یا اینکه فقط به چند تکنیک ساده بسنده می‌کنند یعنی اینکه بسیاری از این افراد پول‌های زیادی از هنرجویان می‌گیرند ولی خروجی آن‌ها صفر است و کسانی که پول زیاد دارند برای بازی کردن انتخاب می‌شوند و ما واقعاً بی خبر هستیم نقش‌ها چگونه تقسیم می‌شود. کسانی هم که استعداد دارند مجبور به خانه نشینی می‌شوند که این خانه نشینی آن‌ها را افسرده کرده است البته منظور ما تمامی کلاس‌های آموزش بازیگری نیست و تعدادی از اساتید واقعاً با جان و دل فعالیت می‌کنند ولی عده بسیار زیادی انگار مغازه‌ای را باز کرده‌اند و فقط به دنبال کسب درآمد هستند.»

خاموشی در ادامه بیان کرد: «مگر می‌شود طی ۱۰ جلسه بازیگر ساخت؟ بازیگری که هیچ چیزی درباره بازیگری نمی‌داند طی ۱۰ جلسه بازیگر نمی‌شود. به بسیاری از افراد با لابی‌گری نقش می‌دهند و حق خوری‌ها از اینجا شروع می‌شود. در حوزه تئاتر بازیگر باید به صورت تخصصی با خودش آشنا شود و منظور آموزش چند ماهه نیست زیرا یک بازیگر باید چندین سال تحت آموزش باشد تا بتواند بازی کند. مهم‌ترین موضوع این است که بازیگر تئاتر به خودشناسی برسد و یک شناخت عمیق نسبت به هنرهای دیگر داشته باشد.»

وی افزود: «متأسفانه در تئاتر هنوز بعضی‌ها یک سری قواعد کهنه را آموزش می‌دهند و در سینما به آموزشی که از آن با عنوان آموزش بازیگری جلوی دوربین یاد می‌شود بسنده می‌کنند. بسیاری از سرمشق‌های بازیگری شروع سال‌ها تمرین است.»

وی افزود: «بازیگر باید به حافظه حسی-عاطفی و حافظه هیجانی خودش مسلط شود و باید سال‌ها روی این حافظه کار کند تا به خودشناسی و مکاشفه درونی برسد ولی بیشتر هنرجویان اصلاً روی این مباحث کار نمی‌کنند و فقط به یک سری تمرین‌های کهنه فن بیان و تکنیک‌های بازیگری جلوی دوربین بسنده می‌کنند. بعضی از اساتید هم فقط به این موضوع‌ها توجه می‌کنند و این بزرگ‌ترین اختلاف سیستم آموزشی بازیگری ما و بازیگری در غرب است. چرا می‌گویم بزرگ‌ترین اختلاف چون یک بازیگر که در اروپا یا آمریکا فارغ التحصیل می‌شود به هنرهای دیگر هم تسلط دارد یعنی اینکه یک بازیگر باید اشراف کامل به مکتب‌های ادبی داشته باشد و نقاشی‌های هر دوره را باید بشناسد و از هر دوره ادبی حداقل رمانی را خوانده باشد. همچنین باید مجسمه سازی را بشناسد و مجسمه‌های دوره رنسانس به خصوص میکل آنژ، مجسمه‌های دوره‌های بعد از رنسانس به خصوص مجسمه سازی انتزاعی دوره‌های مدرن را بشناسد.»

خاموشی خاطر نشان کرد: «یک بازیگر باید روان‌شناسی بداند مگر می‌شود بدون شناخت روان‌شناسی بتواند به تحلیل یک نقش پردازد؟ در حال حاضر در بیشتر آکادمی‌های حرفه‌ای اروپا یوگا بخش اساسی تمرین‌های بازیگری است اما در ایران اصلاً به این موضوع توجهی نمی‌کنند. فقط پول‌های هنگفتی بابت یک سری کلاس‌ها که هنرجویان با ذوق به آن جا می‌روند بدون خروجی خوب دریافت می‌کنند.»

وی گفت: «این یک فاجعه است که در کشوری زندگی می‌کنیم که آموزشگاههای بازیگری می‌خواهند طی شش ماه یک هنرجویی را که تازه وارد این حوزه شده است را بازیگر کنند و فاجعه از جای دیگر هم رخ می‌دهد که هنرجویان بعد از گذراندن دوره‌های آموزشی سه ماهه یا شش ماهه خودشان را بازیگر می‌دانند زیرا راه درستی به آنها نشان داده نشده است. بازیگری کشف و شهود در مسیری پر پیچ و خم است و با نگاهی کوتاه و گذرا به بازیگرهای مطرح و بزرگ دنیا و کشورمان خودمان متوجه می‌شویم که این بازیگران سال‌ها در حال آموزش بوده‌اند. زمانیکه بازیگر فکر کند که دیگر نیاز به آموزش ندارد کارش تمام است.»